

Борьо. — Седа на диванчето и почва да чисти тъмнитѣ си очила. Слѣжилъ очила на носъ, погледва на вѣнъ и като на себе шепне: Дивна картината! — Какъвъ сюжетъ! — — Отдавна ме задѣва тая мисль: безбрѣжна мочурлива равнина здрачена въ далечени отъ тежки тъмни облаци; тукъ тамъ неизсѣчена трѣстика още сѣнчи равнината: отсамъ-отатѣкъ край крива пжтека, а по нея пжтникъ закрѣтелъ гледа отлиташитѣ жерави. — — — Какво нѣщо може да се изкара! Тая есенна мека тжга! Навежда глава и се вмисля. — — Ето душата ти се подема; нѣкакви крилѣ я подематъ: сюжета разраства! Да хванешъ четката, че на единъ дѣхъ да въплотишъ цѣлъ миръ блѣнове и копнежи! А то!

Мълчание.

Борьо. — Съ въздишка става; взема мълкомъ триножника на когото е постевенъ портретъ на офицеръ въ бѣла форма. Муцуни! А трѣбва! Гледашъ — мутра, глупава, пуста, а я работишъ! — — Е-х-х-хъ! Почва да цапа съ бѣла боя.

Мара — Спрѣла о него погледъ. А безъ тѣхъ!

Борьо. — Махайки четката нервно. Да, да!

Мара. — Съчувствено. Мѣстото ти още е свободно, защо не го поискашъ? Защо не се позамислишъ, че двѣ дѣца сж на главата ни; че единъ день ще искатъ и тѣ да бждатъ поме това, което сме ние!

Борьо. — Дразнейки се. Учителско мѣсто! Да си видиотявамъ наново! Сега поне все цапамъ бои, а тогава — идиотщини! И на туй отгорѣ, яви се нѣкакъвъ директоръ на когото въ кратуната му има само часове и междучасие, а те гледа като — — дисциплинирано теле. До като го погледнешъ, той извадилъ бѣлѣжникъ: нѣма нуждния редъ, записва. Иди слѣдъ туй, че не го пухни съ палитрата, па —

Мара — Тогава!

Борьо. Каквото ще да става, но да се повръщамъ — не мисля. Нека заприличамъ на сѣнка, но на себе си да заповѣдвамъ азъ. Почва да работи.

Дълго мълчание.

Мара. — Гледа въ книгата, обръща нервно нѣколко листа и като въздѣхва дълбоко, хвърля книгата на страна и, подпрѣла на лакте ржцѣ, спира погледи о мжжа си.